

LA LLANÇA
DEL DESTÍ

Juane Gumbau

LA LLANÇA DEL DESTÍ

TABARCA JUVENIL, 69

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en mitjans de comunicació o llibres si se n'esmenta la procedència.

© De la present edició: Tabarca Llibres, 2025
Pl. Alqueria de la Culla, 4 (Edif. Albufera Center, of. 104-B)
46910 ALFAFAR (València)
Tel. 963 186 007 - Fax: 963 186 432
www.tabarcallibres.com
e-mail: info@tabarcallibres.com

© Del text: Juane Gumbau
Portada: Nina Llorens
Correcció lingüística: Anna Montaña Llopis
Maquetació: Tabarca Llibres
Impressió: Leitzarán
ISBN: 978-84-8025-654-4
DL: V-439-2025

TABARCA JUVENIL

COL·LECCIÓ DIRIGIDA PER JOSEP PALOMERO

1. EL GUARDIÀ DE L'ANELL. Vicent Pascual
2. TRES DIES FORA CASA. Adela Ruiz, Manel Sánchez
3. EL CRIST ROMÀNIC. Joan Pla
4. L'OASI DE LES DONZELLES. Josep L. Tàrrega
5. VIATGE A L'ILLA GRAN. Josep Millo
6. MOGUDA AL RACÓ D'ADEMÚS. Adela Ruiz Sancho
7. L'ANELL DEL PAPA LUNA. Joan Pla
8. FALCÓ 3 CRIDANT ÀGUILA 4. Albert Hernández i Xulvi
9. AVENTURA AL POBLE FANTASMA. Lluçia Vallés i Calvo
10. AQUELL MATÍ ERA PERFECTE. Albert Garcia i Pascual
11. LES CINC MONEDES D'OR. Adela Ruiz Sancho
12. LA DECISIÓ DE NEUS. Anna Montaña Llopis
13. TRACTES AMB EL DIABLE. Glòria Olivares i Muñoz
14. MARTA I ELS SEGRESTADORS. Víctor Peris i Grau
15. NIT I LA TEMPESTA DEL NO-RES. Víctor Peris i Grau
16. EL BRAÇALET DE LA PRINCESA MORA. Joaquina Barba
17. EL LLIBRE DELS EXÀMENS. Albert Garcia
18. ELS GREIXETS. Francesc Mompó
19. ELS DESIGS DE LA PRIMAVERA. Francesc Mezquita
20. L'ÀNGEL DE LA MORT. Juane Gumbau
21. FÀTIMA DE BERFULL. Vicent Sanchis
22. FELIP MARLOWE I LA BANDA DELS BARRACONS. Lluís Miret
23. PER QUÈ, SARA? Enric Lluch i Girbés
24. EL SERVIDOR DE L'ALQUIMISTA. Enric Lluch i Girbés
25. UENDOS. Francesc Mompó
26. LA NIT DE LA PRINCESA. Ivan Carbonell i Iglesias
27. TAL COM CARAGOL DE MAR. Juane Gumbau
28. QUAN ARRIBA EL CREPUSCLE. Manel Àlamo Garcia
29. EL LLEÓ DEL RIF. Mariano Casas Gómez
30. VIVINT I AVANT. Adela Ruiz Sancho
31. CEL OBERT. Joaquina Barba Plaza
32. EL SECRET DEL MAS DE LA PEDRA. Ivan Carbonell

33. MAD. DESTRUCCIÓ MÚTUA ASSEGURADA. Frederic Sentandreu
34. UN SECRET A LA SERRA. Adela Ruiz Sancho
35. ENIGMES EN L'INTERIOR DE LA TERRA. Joan Pla
36. HÈRCULES. Teresa Broseta
37. QÜESTIÓ DE FEROMONES. Enric Lluch i Girbes
38. TABARCA. AVENTURA PER LA MEDITERRÀNIA. Juli Capilla
39. LES VEUS DEL MÉS ENLLÀ. Adela Ruiz Sancho
40. CAP DE VENA. Miquel Salvo Ramos
41. RÈQUIEM PER REGINALD HUXLEY. Manel Àlamo Garcia
42. AQUELLA MAR BLANCA. Pep Castellano
43. EL MECANISME D'ANTIQUITERA. Juane Gumbau
44. BES DE XOCOLATE. Maurici Belmonte Monar
45. ELS DORMENTS. Vicent Pascual
46. MÜNCHEN. Josep Lluís Roig
47. PRESENCIES. Berna Blanch
48. PRINCESA D'OR. Laura Borao Moreno
49. UN DEUTE D'AMOR. Juane Gumbau
50. L'ARRIBADA DELS ROSSINYOLS. Jordi Raül Verdú
51. AITANA I EL BOSC ENCANTAT. Jordi Raül Verdú
52. LA COVA DEL LLOP MARÍ. Nati Pérez i Caselles
53. MAJIKKU: EXISTEIX... Lucia Arenas Pastor
54. LECTURA OBLIGATÒRIA. Carles Durà i Herrero
55. L'ILLA DE L'OMBRA. Santiago Forné Arnau
56. RES A AMAGAR. Anna Boluda i Gisbert
57. JUDITH SORRIBES. Josep Usó i Mañanós
58. PAPALLONA DE CRISTALL. Laura Borao Moreno
59. SHINOBI. EL SENYOR DE LA GUERRA. Ivan Carbonell Iglesias
60. TRES SETMANES A BRIGHTON. Nati Pérez Caselles
61. LA DURA DECISIÓ DE GABRIEL. Joan Pla
62. ESTIRA EL FIL, ARIADNA! Joan Carles Ventura
63. QUAN ENCARA PODÍEM SOMIAR. Vicent Sanhermelando Bellver
64. PARENTS LLUNYANS. Salvador Lauder
65. NAWFAL, ESPERA'M. Maurici Belmonte Monar
66. MISTERI EN LA CALA DEL FRANCÉS. Nati Pérez Caselles
67. ONADES DE PLATAMAR. Ivan Carbonell Iglesias
68. SIGNES. Laura Borao Moreno
69. LA LLANÇA DEL DESTÍ. Juane Gumbau

LA LLANÇA DEL DESTÍ

Juane Gumbau

*Als meus companys,
per la passió que ens ha fet coincidir
en un camí de roses i espines.*

En l'adveniment del nou món,
la llança sagrada tornarà als seus posseïdors,
i aleshores l'àguila negra estendrà les seues ales
i alçarà el vol en el quart dia, el més llarg i anorreador.

J. H., El retorn dels Déus aris

PART PRIMERA

TRENNUNG

Truncament

El camí és intens: a voltes, abrupte; a voltes, plaent.

Les pauses —desitjades o no— es fan necessàries.

Aturats en la cruïlla, el destí es presenta incert.

I sols l'atzar decidirà quin és el camí que haurem d'agafar.

1

DIMARTS 3 D'OCTUBRE

—Crec que seria millor deixar-ho.

Ja estava! Neus feia setmanes que temia l'arribada d'aquella situació, i a la fi s'havia produït. Però, tot i pensar que estava preparada, no era així. Mai s'està preparada per a situacions com aquella, deia sempre sa mare. Per sort o per desgràcia, la veu de l'experiència rares vegades s'enganya. Ella i Adrià havien estat eixint durant sis mesos, exactament cent huitanta-sis dies idíl·lics. Tot havia començat el curs anterior, a pesar que per a ella venia de molts mesos arrere. Però, arribat el moment, fou cosa dels dos, perquè els dos ho desitjaven i això facilitava el tràmit. El camí de la vida els havia unit i no podien negar el que era evident: l'atracció, l'estima... l'amor. O això pensava ella. De fet, tot havia anat rodat. Era com estar vivint un conte de fades. O millor, una d'eixes pel·lícules romàntiques que tant els agradaven. I és que Adrià es feia molt l'homenot davant dels amics, però després era tendre i molt sentimental. Tanmateix, les tres últimes setmanes havien sigut horribles, com si s'haguera

perdut aquella màgia que hi havia entre els dos. Neus no feia més que repetir-se que se l'havia estimat des de sempre. Primer havien sigut companys; després, els millors amics; en acabant, parella. Però ara, a les 8:05 d'un matí d'un dimarts, li semblava que despertava d'un meravellós somni i queia a través d'un floc de núvols de cotó-en-pèl fins estavellar-se violentament contra el sòl.

—Sí, Adrià, potser tingues raó; açò no funciona.

Ho va dir amb la veu tremolosa i el cor encongít, perquè la ruptura ja no era una elucubració seua, era un fet constatat.

—Amics, doncs? —va dir ell.

A ella li sonà com una frase de circumstàncies, tot i que ell la sentira de debò. Neus no el volia com a amic, o no solament com a amic. Volgué escridassar-lo i dir-li que es posara la seua amistat on li cabera. Però en lloc d'això, balbotejà un 'clar, amics'. Adrià respirà alleujat i aquell fet encara la indignà més. No obstant, no va cridar ni el va insultar, cosa que desitjava, sinó que pegà mitja volta i s'allunyà quan ja les llàgrimes s'abocaven als seus ulls d'un verd intens.

—Serà imbècil! Com s'atreveix...? Quina manera de donar-te el bon dia. Una vegada que ve prompte i és per a disgustar-te. Quan el veja li cantaré les quaranta, vaja si ho farà.

La indignació s'havia apoderat d'Helena, la germana besona de Neus. Era també amiga d'Adrià, però la seua germana estava per davant, i compte si algú li la tocava! Era tot un caràcter, i quasi sempre actuava primer i després pensava.

—Deixa-ho córrer, *teta*, si segur que és per a bé. Ja saps que últimament semblàvem de planetes diferents.

—Sí, dona, damunt encara el defens —Helena estava fora de si.

—Xica, calla, que estàs muntant un espectacle. Ens estan mirant tots.

Efectivament, alguns alumnes de segon de batxillerat, que romanien fora de l'aula, miraven les germanes, que s'havien allunyat per parlar. Helena no es pogué resistir.

—Què mireu, no teniu res més que fer?

El grup d'alumnes contestaren de males maneres, però se n'allunyaren finalment.

—Helena, per favor, ja està bé. No vull parlar ara del tema. Vinga, anem a classe, que ja ve Carme.

Helena, per tota resposta, mostrà al front els palmells de les mans i ja no digué res més. Entraren en l'aula alhora que arribava Carme, la professora d'Història i tutora del curs. Era una dona alegre, enèrgica i de bon caràcter. D'estatura baixa i galtaplana, els seus ulls marrons eren extraordinàriament menuts. Vestia amb roba ampla de colors vius, que no eren sinó un correlat de la seua manera de ser i d'entendre la vida.

—Bon dia, xics, assenteu-vos, per favor.

Amb no massa pressa els alumnes ocuparen les cadires. El to de les veus anà abaixant fins a convertir-se en un lleu remor de fons.

—Abans de començar la classe hem de comentar un tema important.

Alguns alumnes alçaren aleshores una certa cridòria, qualsevol assumpte que retardara la classe els venia molt bé.

—Val, que ens coneixem —digué Carme, fent-los callar—. No us he de recordar que enguany, durant les vacances de Pasqua, tenim el viatge de final de cicle.

Ara el rebombori fou general.

—Ja sé —continuà— que us interessa més que la matèria d'Història, però que ningú s'emocione, sols serà un moment. Bé, com parlarem en la reunió de pares, el destí de Mallorca queda descartat.

Nous crits i esbrocada d'alguns. Un dels alumnes destacà per damunt de la resta per la seua actitud indignada.

—Hem de tornar a parlar del tema? —Carme havia alçat prou la veu per anar silenciament les opinions més crítiques.

Els alumnes callaren a contracor; sabien que no tenien res a fer. L'any anterior els companys del curs superior anaren de viatge a Mallorca amb resultats prou descoratjadors: borratxeres contínues, baralles amb alumnes d'altres centres, una cama trencada a conseqüència d'una mala acció... Quan la direcció del centre es reuní amb els delegats dels pares decidiren per unanimitat que Mallorca no era una opció.

—Però per què hem de pagar nosaltres pels *moniatos* de l'any passat? —digué Andreu, la il·lusió del qual havia sigut des de quart anar a Mallorca.

—Parla amb ta mare i veuràs què et contesta —respongué Carme sense alterar-se—. Com anava dient, hem de triar un destí. I enguany ha de ser, com vos diria... 'cultural'.

Carme emfasitzà l'última paraula sabent que causaria un nou avalot. I així succeí. Quan la cridòria anà extingint-se, va

---

reprendre la paraula.

—Vos duc una proposta: Itàlia. És un país meravellós, no us penedireu.

Carme es preparà per a sentir tota classe de protestes, però la resposta dels alumnes la va sorprendre, ja que un bon nombre d'ells no semblava descontent. Després de debatre-ho al voltant de deu minuts, i a falta de corroborar-ho amb l'agència, l'itinerari quedà establert: Nimes-Pisa-Florència-Roma. Anada en autobús i tornada en transbordador des de Civitavecchia. Això sí, en arribar a Barcelona el vaixell, farien nit a Salou, amb tota la festa que implicava.

—Crec que no hi haurà cap problema —concedí Carme—. Parlaré amb la direcció i, si no s'oposen, ho tirarem avant. I ara, seguirem on ho vam deixar ahir.

A l'hora de l'esbarjo, com cada dia, els alumnes es reunien en racons diferents del pati, sempre els mateixos llocs per a cada grup, com si cada pam de terra s'haguera assignat de bestreta i els pertanguera. Aquell dia en tots els grups es parlava del mateix assumpte: la ruptura d'Adrià Pitarch i Neus Rosell. La notícia havia corregut com la pólvora i, des de primer de secundària fins a segon de batxillerat, tothom tenia teories sobre per què havien tallat la relació.

En un dels bancs de pedra, davall d'una frondosa morera, Neus, Helena i dos amigues més menjaven els entrepans de l'esmorzar.

—Mira, ja no ho soporto mes! —cridà Helena deixant l'entrepà damunt del banc—. Estic farta de tantes *miradetes* i xafardejos!

—Tranquil·litzat —Neus l'agafa del braç—. Mira'm a mi, jo soc l'afectada i estic aguantant-me.

—Doncs a mi no em dona la gana —Helena s'alça sobtadament—. Mireu la presumptuosa d'Alícia Soler, no ha deixat de mirar cap ací i riure's des que hem baixat al pati. Vaig a dir-li que és molt imbècil!

—Eh, quieta ací —la frenà la germana—, no em faces ara passar per un altre mal tràngol.

—Deixa-la —afegí Marta, una de les millors amigues de Neus—, ja en té prou per ser com és.

Les quatre intentaren aïllar-se de l'entorn hostil i canviaren de tema. Una festa per al cap de setmana seria una bona medicina per a totes. Però poc els anava a durar l'evasió, ja que a l'altra punta del pati, justament on estava Alícia Soler i les amigues, s'acostaven tres xics, i un d'ells era Adrià.

—La mala...! —exclamà Helena de sobte—. No m'ho puc creure.

—Què passa ara? —protestà Neus, ja farta del tema.

Aleshores mirà cap a l'altre costat de pati, i allí estava: Adrià. Feia unes hores era encara el seu Adrià. Ara no sols parlava, sinó que es reia i flirtejava amb la creguda d'Alícia Soler. Allò ja se'n passava de la ratlla. Mossegant-se els llavis i apesurada, s'alça per a dirigir-se als serveis. Immediatament, Helena anà darrere, maleint Adrià i Alícia Soler. Marta i Alèxia es quedaren en el banc, mirant amb indignació cap a l'altre costat del pati.

—Quina poca vergonya té Alícia. Com pot anar a per Adrià sabent que acaba de tallar amb Neus este mateix matí? —es queixà Marta.

—Xica, què vols que et diga, jo ho veig prou normal. Adrià està ben bo i ara està lliure.

—Disculpa? —exclamà Marta—. Vaig a fer com que no he sentit res.

—No vull dir que jo aniria a per ell, sinó que ara no ix amb ningú, sols això.

—Està bé, però serà millor que et guardes els teus comentaris quan estigues davant de Neus. No crec que se'ls agafara massa bé. A més, et recorde que Adrià és prou amic de Marc, el teu nóvio, o com vulgues dir-li. I no voldràs...?

Alèxia feu un gest exagerat, negant la possibilitat, i deixaren el tema. Mentre, les dos bessones s'estaven als serveis: una plorant i l'altra tractant de consolar-la.

El matí s'havia fet etern per a Neus. Quan eixia de l'institut, duia el cap catxo, arrossegant els ulls per les manises de l'entrada per tal d'evitar Adrià. Sols tenia ganes d'arribar a casa. Un dia per a esborrar del diari de la vida. Tots es despediren i cadascú emprengué un rumb diferent. Neus recordava com Adrià sempre l'acompanyava fins a la porta de casa, en un intent d'allargar l'estada. <<Sou uns apegalosos>>, li digué un dia sa mare. I no li faltava raó. Desitjaven estar sempre junts, ho necessitaven. Mes allò s'havia acabat. Hui el camí de tornada a casa era ben diferent. No obstant, no anava sola: Helena i Marta li feien costat.

—Què haurà passat allí? —preguntà Helena en veure una columna de fum que sobreeixia d'uns edificis.

—No ho sé —contestà Marta—, però el fum és ben negre.

Les tres joves giraren un xamfrà i es trobaren amb un pis en flames. Un espès fum negre, barrejat amb llengües de foc, eixia d'una de les finestres de la tercera planta.

—Òndia, mireu això! —exclamà Marta assenyalant l'incendi.

—Què haurà passat? —Neus es dugué les mans al rostre.

Dos cotxes de la policia municipal, un camió de bombers i dos dotzenes de curiosos bloquejaven el carrer. L'aire estava impregnat d'una forta olor a fum.

—Espera un moment —Helena les parà—, eixa no és la casa de...?

Neus i Marta quedaren a l'espera.

—I bé? —l'apressà Marta.

—Un moment, vaig a preguntar —Helena es dirigí a una dona major que contemplava les flames amb el rostre apesarat.

Després d'un parell de minuts, la jove tornà.

—Sí, estava quasi segura, però la senyora Magda m'ho ha corroborat: és el pis d'Otto Edberg.

Neus es quedà petrificada.

—De qui? —Marta feia cara de no comprendre res.

—Otto Edberg —contestà Helena.

La cara de Marta ho deia tot: no tenia ni idea de qui era aquell home.

—No recordes que fa uns mesos va morir el bibliotecari de l'institut?

—Ahhh! —exclamà Marta al cap d'uns segons—, eixe Otto Edberg.

—Sí, ho has *pillat* —Helena usà un to burleta.

En eixe moment, les dos germanes es miraren. Aquell nom els duia a la ment un munt de records, de perills i aventures excitants. Marta se n'adonà.

—Em perd alguna cosa? Podeu explicar-me perquè us ha canviat el semblant?

Les bessones dubtaren uns segons, però finalment claudicaren.

—És una llarga història —digué Neus.

—Doncs hui tenim tota la vesprada, perquè no hi ha deures ni exàmens en les pròximes setmanes —concloué Marta.

—Està bé —acceptà Helena—, t'ho contarem esta vesprada, ara ens esperen per a dinar. Però hauràs de prometre que no diràs ni pruna del que sentes. Ho promets?

—Paraula —digué Marta posant la mà dreta damunt del cor.

2

La casa de la família Rosell es trobava en un dels carrers centrícs de la ciutat. L'havien heretada dels avis i estava totalment restaurada. La façana era d'estil modernista, però en l'interior no li faltava cap comoditat i resultava molt acollidora. Calefacció, aire condicionat, parquet en tota la casa, coixins tous arreu del saló, llar... Darrere de que cada detall es notava l'estima i la cura de Mercé, la mare de les bessones, qui regentava una botiga de decoració. A Mercé li encisava que les filles dugueren les amigues a casa i es desvia per acomboiar-les. Així, doncs, quan Marta Llorens entrà en casa —serien quasi les sis de la vesprada—, el primer que feu Mercé va ser oferir-li berenar. Marta acceptà encantada la *coca mal feta* acabada de traure del forn.

—Òndia, està boníssima! —exclamà Marta mentre mastegava el tros de coca.

—Però tu has vingut a menjar o a escoltar una història? —li abocà Helena.

—Tu conta, conta, que jo acabe en dos segons.

Mentre Marta acabava de menjar-se la coca, Neus inicià el relat.

—Com et dèiem abans, fa uns mesos van trobar el bibliotecari mort a la biblioteca. En realitat el van assassinar —a Marta, la coca se li va fer bola—. El vell Otto Edberg era un dels xiquets supervivents de l'holocaust nazi. Havia arribat ací fugint d'una organització que pretenia acabar amb els jueus que sobrevisqueren als camps de concentració, *Els hereus de Joseph Mengele*.

—Mengele? —la tallà Marta—. Qui era eixe?

—Una altra que no atén en les classes d'Història! —es queixà Neus—. Joseph Mengele va ser un metge nazi que cometé les més inimaginables crueltats amb els seus pacients. L'anomenaven *L'àngel de la mort*. Quan els aliats derrotaren els alemanys, Mengele, com altres nazis, fugí a Sud-Amèrica i mai el van atrapar.

—Ara que ho has contat, sí que em sona un poc —contestà Marta.

—Recordes —Neus seguí amb la història— que Bernat, el jardiner, i el bidell deixaren de treballar a l'institut poc després de la mort del bibliotecari? —Marta assentia—. Doncs bé, és perquè els van detindre, ells mataren Otto Edberg, formaven part de l'organització *Els hereus de Mengele*.

Marta posà ulls d'òliba.

—Vols dir que el bidell i el jardiner mataren el bibliotecari? Açò pareix una novel·la negra!

—Doncs és totalment cert, tot i que el fet no es va fer públic —Helena dubtà un segon—. Nosaltres ho sabem perquè ens informà el pare d'Adrià.

—Comprends per què ens ha colpit l'incendi del pis d'Otto Edberg? —afegí Neus—. Després de mig any d'allò, no sé, em resulta sospitós.

—No et *ratlles*, Neus, —tractà de llevar ferro Marta—, segur que no tindrà res a veure amb aquell fet.

Neus recordava que ella, la germana, Adrià i Marcel estigueren implicats en aquella fosca trama; i com el pare d'Adrià, acompanyat d'altres policies, els salvaren d'un fatídic final. D'allò feia més de sis mesos.

Les bessones no volien donar més detalls a Marta, així que suggeriren anar a pegar una volta. S'encaminaren a la plaça, on solien passar algunes vesprades en un local anomenat *La Passaeta*. Quan entraren, notaren la flaire dolça de la brioixeria, els batuts i els gelats que s'estenien sobre el taulell. Demanaren a la barra i s'assentaren al voltant d'una tauleta redona de color rossa. La decoració del local imitava els bars dels anys seixanta que eixien en pel·lícules americanes com *Grease*. Molt de colorit i referències a les icones juvenils d'aquell temps. També els cambrers vestien a l'estil americà.

—Ací teniu els tres gelats: un de fresa i xocolata per un costat i dos de vainilla i xocolata. Bon profit.

La cambrera era una jove d'ulls blaus i cabells rossos i rulls, molt de l'estil del local.

—Moltes gràcies —digué Helena—, tenen molt bona pinta.

La jove rossa els regalà un somriure que mostrava unes dents blanquíssimes, únicament esquitxades per uns bràquets de color blau cel.

—Òndia, sí que està bo! —exclamà Marta en provar el gelat.

—Tu no et canses mai de menjar, no? —li amollà Helena.

—No —contestà la jove sense retirar l'atenció del gelat—, i tot em fa profit. La fam és molt lletja, diu la meua iaia.

—Bé que fas —afegí pensarosa Neus—, aprofita el que t'ofereix la vida, que qualsevol dia et pega una ganivetada per darrere.

Les tres callaren per un instant.

—Saps on l'enviaria jo, veritat? —digué Helena alçant la veu.

—Deixa-ho córrer, ja s'ha acabat i punt —tancà la conversa Neus.

La germana callà a contracor i seguí menjant-se el gelat. Helena tenia el telèfon damunt de la taula i el mirava sovint, com si esperara una cridada. I, efectivament, al cap d'uns moments es produí. Les tres miraren el nom que apareixia en la pantalla: Marcel. Helena es ruboritzà i les altres van fer un somriure ple d'intenció.

—Au, ves i parla amb ell —li digué la germana.

Helena, encara roja, s'apartà uns metres per a contestar.

—Escolta —preguntà Marta—, però la teua germana ix amb Marcel o no?

—Xica, no ho sé. Crec que no ho saben ni ells. Són un per a l'altre, s'entenen amb una mirada i sempre estant cridant-se; però, segons ells, únicament són bons amics.

—Clar, i una bufa —postil·là Marta, fent un pet amb la boca—, mira-li la cara, si li cau la bava i tot!

—Pense com tu, s'estimen, però no acaben de decidir-se.

—Per cert —volgué saber Marta—, quan torna?

—Encara tardarà un parell de mesos. Va tindre un problema amb el visat i hagué de tornar-se'n a Romania. A més, tenien un rotllo familiar i ha d'estar allí un temps. Helena no veu el moment que torne.

—Pobre, és normal que sempre vaja tan justet amb els estudis.

—Sí, com torne a repetir, no sé què farà.

Després d'uns instants de silenci, Marta es decidí a preguntar.

—I tu, com estàs?

Neus la mirà, abaixà els ulls i negà amb un gest. Al cap d'uns segons, alçà de nou la mirada.

—Doncs mal, Marta, mal. No sé, és com si no m'ho creguera encara. És que ens anava tan bé!

—Si éreu la parella perfecta! Recorde que el dia que t'ho demanà ens vam alegrar tots. De fet, feia setmanes que ho esperàvem, es veia vindre.

—M'ho va demanar un dimecres de finals de març a l'hora del pati. Em dugué a un banc, davall d'una morera, i em comentà que ja començava a florir. Em vaig riure, perquè a ell el arbres ni li van ni li venen. Es notava que estava nerviós i no sabia de què parlar. Li suaven les mans. Recorde que sols feia que buscar en la butxaca interior de la jaqueta. I jo li deia: què fas? I ell suava més encara. I continuava buscant, i a mi m'entraven ganes de riure. Em parlava de bovades i feia botilles de nerviós que estava. Quan ja s'acabava l'esbarjo, aconseguí obrir la butxaca i tragué una cadeneta amb dos lletres, una N

i una A: Neus i Adrià. I em va demanar eixir. Bé, ho intentà, perquè no podia articular paraula. Ell, que sempre té conversa per a tots i és un llançat. Com em sabia mal fer-lo patir, abans que poguera pronunciar la petició, li vaig dir: sí, borinot, sí vull eixir amb tu. I es posà més roig que una tomata, i no sabia si besar-me o abraçar-me. Quan pujàrem a l'aula, estàveu tots esperant. Dúiem la notícia escrita en la cara i tots començàreu a cridar, fins i tot Carme, que ja havia arribat.

—Sí, tots cridàrem i aplaudírem i a vosaltres us entrà la vergonya i no sabíeu on posar-vos.

Neus abaixà de nou el cap, perquè tenia els ulls humits i no volia plorar. Però no pogué reprimir unes llagrimetes que s'abocaven als seus ulls verds i hagué d'eixugar-se-les amb les mans.

En eixe moment tornà Helena. En mirar la germana, digué:

—I ara què passa?

—Records —contestà Marta, que li donava la mà a Neus.

—Bé, oblida'l —resolgué Helena—. I va, acabem els gelats, que es desfaran.

I així ho feren. Mentre, parlaren de coses més alegres, i a Neus li anà canviant a poc a poc la cara. Però, malauradament, aquella vesprada encara li quedava passar un mal tràngol. Fou Helena, que estava de cara a la porta, qui ho va veure. Amb les mans a mode d'urpes de llop exclamà:

—No m'ho puc creure! Açò ja se'n passa de la ratlla!

Neus es girà i es quedà blanca com un ciri: Adrià acabava d'entrar acompanyat d'Alícia Soler. A unes paraules d'ell, ella esclafí a riure, amb una rialla forta i postissa. Absent a la pre-

---

sència de les bessones, s'assentaren en una tauleta redona de color verd clar. Adrià seguia parlant, fet que provocava en la jove escandaloses rialles alhora que es tocava contínuament els cabells, rossos i rulls, en un gest de coqueteria estudiat. Neus els mirava apretant els punys, fins que no pogué resistir-ho més i, amb les llàgrimes ja regallant per les galtes, s'alçà bruscament i eixí corrent del local. Quan passà per davant de la parella, Adrià la reconegué.

—Neus!

Però Neus no parà. El jove es va alçar i intentà anar-li darrere, però es trobà amb Helena, que li ho impedí.

—Ja has fet prou de mal per hui, no?

L'actitud d'Helena no donava opció i Adrià, perplex, tornà a assentar-se.

****

Durant la resta de vesprada els plors semblaven una aixeta oberta en casa de les bessones Rosell. Helena, maleint Adrià i consolant la germana; Neus, amb els ulls rojos i el cor encongit. Però, a poc a poc, les llàgrimes s'esgotaren i anà tornant la serenitat. Ja s'havien assossegat quan, vora les nou, sonà el timbre. Helena s'abocà a la finestra i, amb veu enfurida, cridà:

—No saps quan estàs de sobra, Adrià? No, no pots parlar amb ella. Deixa-la en pau.

Als crits d'Helena, Neus preguntà:

—És ell?

—Tranquil·la, ja me n'encarregue jo—Helena dominava la situació.

—No, deixa'm —pregà Neus—. Ara eixiré.

Adrià, amb les mans en les butxaques, rodava, inquiet, sobre si mateix.

—Què vols, Adrià? —digué ella, al lllindar de la porta, amb els braços encreuats. Es veia nerviosa, encara amb els ulls enrogits.

—No ha passat res, saps? Sols havíem quedat per a parlar d'unes classes *extra* de mates.

—No has de donar-me explicacions —respongué ella, alterada—, ja no eixim junts.

—Tot i això, no ha passat res. Volia que ho saberes.

—Doncs no era el que semblava! Les rialles d'ella es podien escoltar des de Rússia.

—Ja saps que a Alcía li va el teatre, però tampoc ho exageres.

—Exagerar? —Neus començava a posar-se nerviosa—. No exagere gens ni miqueta. A més, no sé què faig parlant amb tu. Bona nit.

—Espera, Neus —Adrià l'agafà suaument del braç—. No podem ser... amics?

El contacte amb la pell d'Adrià li eriçà els pèls; una feblesa irresistible l'envaí fins al punt que les cames li feren figa. No volia sentir-se així: tan penjada d'ell, encara. Però... com evitar-ho? Per un moment pensà que tot podia ser com abans, i desitjà abraçar-lo, besar-lo. Per un instant... No, no podia enganyar-se: res seria com abans. El mirà als ulls, un segon, dos, i se n'entrà en casa sense contestar-li, amb un immens pesar penjat de l'ànima.

3

Sense forces, estesa damunt del llit i amb els ulls fixos al sostre, Neus recordava. Era una de les primeres vesprades de les vacances estiuenques i ella no tindria més de huit anys. Sonà el timbre i son pare anà a obrir. Tornà al saló amb uns senyors desconeguts, als quals presentà com uns nous veïns. La senyora era molt guapa i duia una falda molt llarga i molt acolorida. Solament quan el van cridar s'adonaren que hi era. Es tractava d'un xiquet de la seua edat. Estava amagat darrere d'aquella falda cridanera. Primer aparegué una mà, després uns ulls tímids i poregosos, quasi ocults darrere d'uns cabells foscos i rulls.

—Vinga, Adrià, no tingues por. Neus i Helena no mosseguen.

La veu sedosa de la mare i una espenteta de son pare aconseguiren que aquell xiquet isquera del seu refugi. Aterrit, mirava a les dos xiquetes sense badar boca, com dient: no pot ser, estan repetides. A elles, el seu astorament els feia gràcia.

—Au, ves a jugar amb elles —animà la mare—. Són Neus i Helena.

I una de cada mà se l'endugueren davall de l'escala, on el pare de les bessonetes havia muntat una cabana amb llençols vells, que era per a elles cova i castell, país llunyà, tot el seu univers i uns altres per descobrir.

També recordava que se'l mirava, se'l mirava molt sense saber per què. A poc a poc el nouvingut anà relaxant-se i no feu ois per a jugar amb aquelles xiquetes desconegudes, plenes de pigues i amb trenes perfectament pentinades. Neus li oferí un ninot, un cavaller ben plantat, ros i amb unes dents blanquíssimes. Ella tenia una princesa i Helena, un os de peluix, que feia d'enemic. Com dicta la norma no escrita que les regles del joc les imposen les ames de la casa, la princesa fou qui salvà al desvalgut cavaller de les urpes del malvat os, que acabà malparat com les trenes de les dos germanes que, en acabar la contesa, estaven totalment desfetes.

Aquella vesprada culminà amb un berenar d'orxata i farçons. Tot havia estat pensat i la cosa funcionà: els tres xiquets havien congeniat. Adrià tornà la vesprada següent i moltes més. I anaren un dia a un parc aquàtic i d'acampada... i quantes coses més!

Aquell xiquet vergonyós havia trobat unes amigues, unes companyes de jocs, iguals, però diferents. Helena anava un poc més per lliure. Neus i Adrià però, solien anar sempre junts i es feren inseparables, com eixos amics d'infantesa que saps que mai t'abandonaran ni et traïran.

I així, engronsada pels records, anà adormint-se a poc a poc.

Eren primeries d'octubre i l'oratge es mostrava benèvol: dies assolellats, una brisa fina i refrescant... A les 7:50 del matí

---

feia una gelor que no arribava a ser incòmoda. Tot i això, Neus duia posada la jaqueta vaquera.

—Que no et trobes bé?

—Un poc destemplada —contestà Neus—, no he dormit massa bé.

—Tot per culpa d'ell! —alçà la veu Helena.

—Deixa el tema, preferisc no parlar-ne.

—Val, *teta*, val; ho he captat.

Arribaren a l'institut dos minuts abans de les huit, les classes començaven a les 8:15. En la porta estava Adrià.

—Vaja, home, una altra volta puntual? —digué Helena, sarcàstica—. Ves amb compte, que la gent s'ho creurà i tot.

Adrià feu una ganyota. Potser podia canviar la seua proverbial impuntualitat? Quant a Neus, havia començat a suar i es llevà la jaqueta. Les seues cames començaven a patir una incipient tremolor i no s'atrevia a parlar per por de fer botilles.

—Per cert —canvià de tema el jove—, sabeu que ahir s'incendià el pis d'Otto Edberg?

Les germanes intercanviaren un gest de complicitat.

—Clar que ho sabem —va contestar Helena donant-se importància.

—I no vos pareix estrany? —continuà Adrià—. No sé, després de tot el que va passar.

—No creuràs que han tornat, eh? —Neus s'atreví a mirar el jove de fit a fit.

—Qui? —Helena tallà aquell moment d'acostament—, els Hereus de Mengele?

De sobte, es feu el silenci. Els tres recordaven. La història d'aquella banda de nazis bojos estava encara massa recent. Feia uns mesos, s'havien vist embolicats en una trama més pròpia de les pel·lícules que de la vida real. Tot començà quan Adrià trobà un manuscrit anomenat *L'enigma de Contraterra*. En ell es parlava de l'existència d'un món paral·lel a la Terra, que girava un segon fora de la seua òrbita temporal i per tant, sempre estava ocult a l'ull humà. Però en produir-se els solsticis, i únicament per unes hores, els dos mons quedaven en contacte i s'obrien canals que permetien l'accés d'un a l'altre. Era un llibre de ciència-ficció, però els joves arribaren a creure's la història i, el que era pitjor, algú més també se l'havia creguda. Resultà que un grup neonazi, que s'autoanomenava *Els hereus de Mengele*, anava darrere del llibre. Ells foren qui assassinaren el vell bibliotecari de l'institut, Otto Edberg. Finalment, els delinqüents foren detinguts i, per descomptat, no hi hagué rastre de la porta que suposadament unia els dos mons.

—Segur que no és més que una coincidència —Neus tancà definitivament la conversa—; i va, que encara farem tard!

Pujaren els tres junts l'escala, envoltats per una atmosfera enrarida. Helena no parava de xarrar per a minimitzar la tensió que hi havia entre la seua germana i Adrià. Quan arribaren al segon pis, on estaven les aules, trobaren el senyor Ferrer, el professor de Química i nou director del centre. Conversava animadament amb un home d'una cinquantena d'anys, robust i de quasi dos metres d'alçària. La seua grandària però, no era impediment per a vestir amb elegància i distinció. Però el que més cridava l'atenció d'ell eren els seus cabells completament blancs. Al seu costat, totalment immòbil, estava un jove alt, ros, ben

---

atractiu. Les bessones, en veure'l, es miraren amb complicitat. A Adrià tampoc li passà desapercebut aquell jove fornit, quasi un pam més alt que ell, com tampoc la salutació extremadament cortesa que va fer a elles quan entraren en l'aula. Quan tots els alumnes estigueren dins, el senyor Ferrer i el jove desconegut també entraren. L'home dels cabells blancs es quedà fora.

—Bon dia, joves, vos furte uns instants de classe per a explicar-vos un fet d'importància cabdal en el centre.

L'aldarull començava a ser considerable. El director, aleshores, demanà silenci.

—Com sabeu, el centre acaba d'entrar en un programa europeu de col·laboració, i una de les activitats que inclou és la d'intercanvi d'alumnes. Encetarem l'intercanvi amb un institut d'Alemanya. Així, doncs, vos presente Gunnar Kross, alumne d'un institut de Nuremberg, qui passarà un temps amb vosaltres.

El nouvingut avançà un pas, inclinà el cap i colpejà amb un tacó l'altre, com si es tractara d'una salutació militar.

A alguns dels alumnes els feu gràcia; a la majoria de les xiques però, Gunnar els semblà simplement adorable. Cabells daurats, ulls blavíssims, cos perfecte... Veritablement era irresistible.

Neus estava asseguda en la primera fila, mirant amb certa admiració el jove teutó. De sobte, per un instant, les seues mirades es trobaren i alguna cosa succeí. Les galtes d'ella es posaren roges i el cor se li accelerà. El jove es descol·locà per un instant, posant en perill la seua marcialitat; a més, la mirada que li dedicà a aquella jove morena havia sigut un segon més llarga del que considerava educat.

Després d'un discurs, potser massa llarg i que semblava confectionat per impressionar el nou alumne, el director se n'anà.

—Bé, Gunnar, et deixe en bones mans. Segur que els nostres alumnes faran que et sentes com un company més. Ah, una altra cosa —ara es dirigia al seu jove auditori—, potser hageu reparat en un home desconegut quan entràveu a l'aula, es tracta del professor Stefan, que també passarà una temporada amb nosaltres per tal de conèixer el nostre sistema educatiu i les nostres tradicions.

I encaixant la mà de l'alumne alemany, eixí de l'aula.

Durant la primera hora les mirades de les joves recalaren sovint en Gunnar; ell les suportava estoicament, però quan els seus ulls es trobaven amb els de Neus, el jove es mostrava inquiet.

A l'hora del pati va ser la xafarderia de tot l'alumnat. Ajudà el fet que Gunnar es dedicara a passejar per tot el pati, amb les mans darrere i pas marcial, com si duguera a terme una inspecció militar a unes instal·lacions. En passar per davant d'unes xiquetes de segon de secundària, una moreneta de cabells arrissats s'amagà darrere de les amigues, amb les galtes enceses de vergonya.

—Hola, Gunnar —digué Helena quan el jove alemany passà per davant del banc on es reunien.

Ell saludà amb un gest sec del cap i acceptà la implícita invitació. Neus i Helena li feren un costat entre elles, també estaven Marta i Alèxia, que semblaven entusiasmades amb la presència del jove. Després d'uns segons d'incòmode silenci, començà l'interrogatori.

—Bé, Gunnar, explica'ns més coses de tu —digué Marta, apressant-lo.

—Això, això —la tallà Alèxia—, conta'ns. Com és l'institut on estudies, quines són les teues aficions, tens nòvia?

De sobte, totes es miraren i esclafiren a riure. Gunnar, en un primer moment, se sorprengué, després esbossà un mig somriure i començà a parlar de la seua vida a Nuremberg.

—No és un institut com el vostre —digué el jove en un bon valencià, però amb un fort accent teutó—; és un institut militar. Estudiem matèries com vosaltres, això sí, però també rebem formació més marcial. M'agrada la música i l'esport, especialment el rem... i no tinc nòvia.

Les quatre amigues es quedaren uns segons sense parla, amb els ulls oberts com a plats. Després es miraren i esclafiren a riure de cap nou. Aquesta vegada la cara de Gunnar s'enrojolà lleument. Els explicà quin tipus de ciutat era, la seua història, com era el casc antic i la muralla, l'impressionant mercat nadalenc, que durava quasi un mes... En un moment donat, com no podia ser d'una altra manera, va sorgir el tema.

—No és eixe el lloc on...? —Helena interrompé les seues paraules; potser estava sent impertinent?

A totes els havien vingut a la ment les explicacions en la classe d'Història sobre els famosos judicis de Nuremberg, on es jutjaren un munt de criminals nazis. Però l'Alemanya d'ara no tenia res a veure amb la de Hitler. Així doncs, no era de massa bon gust fer referència a aquell tema.

—Sí —contestà ell—, és la nostra gran vergonya.

Es produí un silenci un tant incòmode; després, la conversa navegà per temes més trivials. Gunnar era molt cortés, sobretot amb Neus, a qui dedicava gran part de la seua atenció.

—Ara ja ho hem superat —digué.

—Et refereixes al vostre... passat? —preguntà Neus.

—Sí, les noves generacions hem nascut lluny de tot allò. No ens hem criat amb l'odi de la guerra. Som una nació moderna que sols mira cap avant. A Nuremberg, és cert, hi ha una part de la ciutat on es poden veure els vestigis de l'holocaust. Però és més una atracció turística, trista, això sí. Per a nosaltres és una cosa remota.

—No sé massa del tema, malgrat les classes d'Història. Sols que és un episodi que no parla en favor de la raça humana. Per cert, canviant de tema, per què parles tan bé el valencià?

—No ho diràs per l'accent? —Neus esbossà un somriure. Gunnar seguí parlant—. La meua iaia era alemanya, però va viure fins als díhuit anys en un poble prop de València. Com em vaig criar amb ella, vaig aprendre valencià, i també castellà. Li he de donar moltes gràcies per tot el que m'ensenyà.

De sobte, Neus s'adonà que s'havien quedat sols en el banc. Helena i les altres amigues s'havien alçat discretament i s'allunyaven amb un somriure. Les galtes de Neus, en veure's sola, es tintaren del color rogenc de la vergonya, però el so de la música que avisava de la fi de l'esbarjo la salvà d'aquella situació compromesa.

—Anem? —suggerí Neus.

Gunnar assentí i els dos s'alçaren d'aquell banc, el seu primer lloc de trobada.

Encara que cap dels dos se n'adonaren, des de l'altre costat del pati un jove no els treia els ulls del damunt.

————— GUIA DE LECTURA —————

L'AUTOR

Juan Emilio Gumbau González (Borriana, 1970) va cursar Filologia Hispànica a la Universitat de València. És professor de Llengua i Literatura en secundària i batxillerat. És autor de novel·les, contes, d'un llibre de viatges i de monogràfics fallers sobre cultura popular. En Tabarca ha publicat *L'àngel de la mort* (2005), *Tal com caragols de mar* (2008), *El mecanisme d'Antiquitera* (2013), *Un deute d'amor* (2014), i *Mariajo Calamitat* (2022).

LA NOVEL·LA

El títol

1. El títol de la novel·la és *La llança del destí*, però podria ser-ne un altre. Quan hages acabat de llegir-la, proposa un parell de títols que consideres adequats.

Gènere

2. *La llança del destí* és una novel·la juvenil, però també podríem considerar-la una novel·la policíaca o romàntica. Per què?

La trama

3. El títol de la novel·la, *La llança del destí*, fa referència a una de les trames: la històrica o delictiva. Però n'hi ha una altra trama que és personal o amorosa.

Indica en quina de les dos trames situaries els personatges següents. Pensa que poden participar en les dos: Ritter Bauer, inspector Pitarch, Neus, Adrià, professor Stefan, Gunnar, Mateu.

TRAMA HISTÒRICA/DELICTIVA	TRAMA PERSONAL/AMOROSA

4. Ordena cronològicament aquestes fets que succeeixen en la novel·la. Intenta-ho, de primeres, sense consultar el llibre.

FET	ORDRE
El pis d'Otto Edberg és incendiat.	
Ritter Bauer perd la cartera.	
Helena li diu a Marc que Alèxia el va enganyar l'estiu anterior.	
Gunnar i Neus veuen a Adrià en el passeig de la platja.	
Helena i Adrià es troben a la biblioteca i escorcollen una caixa d'Otto Edberg,	
Neus i Adrià tallen la seua relació.	1
El professor Stefan (ja com a Erwin Koch) ataca Adrià.	
Neus va als serveis a plorar.	
El professor Ferrer presenta Gunnar a la classe de Neus.	
Neus, Helena i Adrià pugen al pis d'Otto Edberg.	

Els personatges

5. Neus i Helena són germanes bessones. Si en lloc de dos germans en foren tres nascuts del mateix part, com s'anomenarien?
6. Ja sabràs que els bessons idèntics s'assemblen moltíssim, a pesar que tenen caràcters diferents, com succeeix en la novel·la. Indica quines diferències quant al caràcter tenen Neus i Helena.

NEUS	HELENA

ÍNDICE

PART PRIMERA	11
1.	13
2.	23
3.	31
4.	39
5.	47
6.	55
PART SEGONA	65
7.	67
8.	75
9.	81
10.	89
11.	97
12.	105
13.	117
PART TERCERA	125
14.	127
15.	137
16.	147
17.	157
18.	163
EPÍLEG	175
GUIA DE LECTURA.....	183

JUAN EMILIO GUMBAU (Borriana, 1970) va cursar Filologia Hispànica a la Universitat de València. És professor de Llengua i Literatura en secundària i batxillerat. És autor de novel·les, contes, d'un llibre de viatges i de monogràfics fallers sobre cultura popular. En Tabarca ha publicat *L'àngel de la mort* (2005), *Tal com caragols de mar* (2008), *El mecanisme d'Antiquitera* (2013), *Un deute d'amor* (2014), i *Mariajo Calamitat* (2022).

LA LLANÇA DEL DESTÍ

Neus i Helena, les protagonistes de la novel·la, són germanes bessones, que es veuran embolicades en esta història d'intriga que té a veure amb la llança de Longí o Longinus, el soldat romà que, segons les escriptures, traspassà amb una llança el costat de Jesucrist quan estava crucificat.

ISBN 978-84-8025-654-4

9 788480 256544